

Hisz gondos gépek jönnek újra.
Évszakokká nőnek a szétlőtt napok.
Dacolva néznek a nap szemébe
éles, szilánknnyi ablakok.

A halottak érdekében
tudom: már semmit sem tehet
a csendben hajlongó fájdalom
és a szép emlékezet.

De él még szorongva, aki él
s reméli otthona lesz a holnap,
s hogy az igazság falánál a gépek
az érdekek meghajolnak.

Hát tudom: nekem sem elég, hogy
a híradók képei felmentenek
s fájna már, mi néha fájt csak,
hogy tenni kéne, de nem lehet.

Délkörök szelik a földet közöttünk.
Órákig jön a hír, de már tudom:
Felhőtlen égen fészkel ma a hold.
Hát nem fáj a fájdalom.

PETRI FERENC

MÉRLEGEK NYELVÉN BILLEG

Fák sudár sorában,
út nehéz sarában
füttyös szájjal csavargó,
csikorgó szavú ifjúságom;
kőváros vadonában
víznek, virágnak, ágnak-bognak
örülni tudó, szertelen
szertartásaid súlyos
szavakká komolyodnak.
Immár a szem befelé is figyel;
miféle halál
készül áradó tavaszodban,
míg kötelesség és felelősség
felmért rendjében megfeszül,
— mint nehéz zsák alatt — a váll.
Ifjúságom, zabolátlan
táltos-csikó, csillagos
homlokod összeróják
figyelmeztető jeleikkel
a fogyó órák;
ma még utód vagy, holnap ős;
mérlegek nyelvén billeg;
amire köteles vagy,
s amiért felelős.

ANYÁM ZSOLTÁRA

*Beletört arcodba negyvenszer lehullott levelek rajzolata
Lombarcodba törött aranyozsda ez a mosoly Idő mélyülő
árkaival arcod vízválasztóján lefutó könnyek ereivel
körbefogva Széteső ábrándjaidra az omladékos égből
nem aranyeső korom száll füst és köd száll pattogó szikra
Szépséges lombhajad őszülő büszke boglya kigyullad lobogva
Lányosan szertelen mozdulataid ivét nyugtalan vibráló
fáradó szíved már visszafogja Szájadat gondok keserű pirulák keserítik
Tintakék szemed fénytelen reggelek egyformasága szürkére fakítja
Csak a mosolyod a régi még a lombarcodba törött aranyozsda*

Csak tudnám mi a titka

*Pedig a lépcsők egyre magasabbak Jaj a nagymosás Jaj gyülemlő
gondjaid növekvő bokra A kezed alatt sisegve tisztuló ablak is
alig engedelmeskedik már Egyre homályosabban bámul tárnamély
udvarokra*

*Ez hát az élet amit örököltem Méhed csöndjéből
kiszakadva ezt kell folytatnom hogy ráismerj bennem önmagadra
hogyan a te múlhatatlan arcodat viselje majd a holnap mikor
mögötted minden ajtók minden boltívek beomolnak*

ÁCS JENŐ

TE NŐ

*Zsigeredben örület lakik
hallgatod a holdat hajnalig
örületednek termékeny jelét
lázharangként hordozza az ég
mint fény kiáltasz önmagadba nézve
miért késik az öröm jégverése.*

ALVÓ ERŐ

*Mögöttem országos a csend
Nagy kék lovak
Nehéz gyümölcsű almafák
Erőt kerestem köztetek
Erőt, mely hitet ad.
Súlyos terhe alatt az ág,
Indul a föld felé, akár csak én
De Napba fordul már a vágatás,
S a gerincemben élek én.*

NYÁR

*Hitet keresnek halvány kamaszok
a délutánnak hosszan nő az árnya
körülzárnak a fényes nappalok
s lassan hátrálok át az éjszakába.*